

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. H. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), nyní bytem X,
zastoupený: Mgr. Tomáš Verčimák, advokát, se sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 28.12.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2021 č.j. OAM-8/ZA-ZA11-HA13-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 28.12.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2021 č.j. OAM-8/ZA-ZA11-HA13-2021, jehož kopie byla připojena, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak, že azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen **zákon o azylu**), se neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

2. V **žalobě** nejprve žalobce uvedl, že nejdříve nebylo napadené rozhodnutí žalovaným zákonně doručeno, jak potvrdil i zdejší soud ve svém rozhodnutí ze dne 20.10.2021, č.j. 60 Az 31/2021 – 49, kterým soud dle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), původní žalobu proti napadenému rozhodnutí odmítl jako předčasnou a žádnému účastníkovi nepřiznal náhradu nákladů. Následně bylo napadené rozhodnutí řádně doručeno až dne 13.12.2021, a to osobně po předchozím řádném předvolání.

Žalobce dále shrnul, že do České republiky (dále je **ČR**) z Vietnamu přicestoval v roce 1997, má zde trvalou partnerku a nezletilou dceru (obě disponují povolením k trvalému pobytu), rodiče mu zemřeli a v jiných státech jinak nepobýval. Do Vietnamu cestoval po příjezdu do ČR pouze dvakrát, a to v letech 2008 a 2010, na pohřby svých rodičů. Jiné příbuzné ve Vietnamu nemá. V ČR disponoval povolením k pobytu, posledně povolením k trvalé mu pobytu, které mu bylo v době odnětí jeho svobody pravomocně zrušeno. Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu bylo předchozí odsouzení žalobce (srov. rozsudek nadepsaného soudu ze dne 25.1.2016, č.j. 34 T 1/2014-13485, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20.12.2016, č.j. 12 To 96/2016-14024) pro dílem pokus (pomoc), dílem dokonanou, trestnou činnost související s neoprávněnou výrobou a jiným nakládáním s omamnými a psychotropními látkami. Vzhledem k tomu, že žalobce spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, byl mu dle § 58 odst. 5 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále je **trestní zákoník**) uložen trest odnětí svobody pod dolní sazbu (v délce 6 let) nepodmíněně. Posléze byl v průběhu výkonu trestu podmíněně propuštěn pro dobré chování na základě usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 14.2.2019, č.j. 36 PP 12/20219, s tím, že zkušební doba uplyne dne 14.2.2023.

Následně žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany a to z důvodů, které lze rozdělit do dvou okruhů, a to z důvodu obavy z opakovaného trestání ve Vietnamu a ze strachu z pronásledování z náboženských důvodů. S žalobcem byl pohovor proveden ještě téhož dne, kdy požádal o mezinárodní ochranu a poskytl základní informace ke své osobě, tj. dne 14.1.2021. Následně byl předvolán k provedení doplňujícího pohovoru dne 11.2.2021. Žalobce uvedl, že přestože mezitím oznámil žalovanému převzetí zastoupení nadepsaným právním zástupcem, k pohovoru došlo bez účasti zástupce, jelikož byl o termínu pohovoru vyrozuměn až poté, co se uskutečnil. K uskutečnění pohovoru došlo ve vzdáleném pracovišti žalovaného během přísných pandemických opatření na úseku ochrany veřejného zdraví. Návrhům žalobce v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 15.3.2021 žalovaný nevyhověl a žádost zamítl s tím, že nebyl dán důvod pro udělení azylu a pokud jde o doplňkovou ochranu, její udělení vyloučil pro „vážený zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, který tkví v trestní činnosti žalobce, za kterou byl odsouzen zdejšími soudy.

Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nezákonné pro jeho částečnou nepřezkoumatelnost, vady skutkových zjištění a jiné procesní vady předchozího správního řízení, které mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a dále pro nesprávné právní posouzení věci.

Podle žalobce se jedná o částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se v něm dostatečně nevypořádal se všemi důkazními návrhy a návrhy na zabezpečení dalších podkladů, resp. předloženými podklady pro

vydání rozhodnutí. Přitom se jedná o tak závažnou procesní vadu spočívající v opomenutých důkazech, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí částečnou vadou nepřezkoumatelnosti, což způsobilo jeho nezákonnost. Žalobce se v řízení před správními orgány marně domáhal, provedení doplňujícího pohovoru, a to z důvodu procesního pochybení žalovaného při provádění pohovoru ze dne 11.2.2021 včetně předvolání k tomuto pohovoru, kdy došlo ke zjevnému zkrácení jeho procesních práv, a dále z důvodu konkretizace svých tvrzení k věcné otázce důvodnosti obav z vykonání trestu smrti ve Vietnamu kvůli předchozí trestní činnosti, provedení důkazů, resp. založení doplňujících podkladů, k zemi původu a obavám žalobce, jelikož zabezpečené podklady mj. nevyhovovaly požadavkům judikatury (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 31.7.2008, č.j. 5 Azs 55/2008-71, či ze dne 4.2.2009, č.j. zn. 1 Azs 105/2008-8). Dle žalobce se žalovaný s jeho návrhy vypořádal nedostatečně, povrchně, návrh na založení dalších zpráv ani nijak nereflektoval, čímž zatížil své rozhodnutí vadou částečné nepřezkoumatelnosti dle § 76 odst. 1 s.ř.s.

Žalovaný nevěnoval pozornost věcné stránce (ve vazbě na obavy žalobce a potenciální azylově relevantní důvody) a hodnotě případně opakovaně provedeného pohovoru za plného přístupu k právní pomoci právního zástupce, ačkoliv žalobce na tuto skutečnost výslovně upozornil již v podání ze dne 15.2.2021 a vyjádření k podkladům dne 15.3.2021, přičemž k tomu doložil doplňující podklady (články), a s těmi se též žalovaný nedostatečně vypořádal, když je odbyl toliko konstatováním, že jsou pro věc irelevantní, jelikož se nevztahují k osobě žalobce. Z důvodů výše uvedených proto žalobce namítal, že náležité vypořádání žalovaného s důkazními návrhy a návrhy na zabezpečení dalších podkladů pro vydání rozhodnutí v napadeném rozhodnutí chybí. Žalobce má za to, že v tomto případě jde o tzv. důkazy (či podklady) opomenuté, což samo o sobě zatěžuje napadené rozhodnutí vadou částečné nepřezkoumatelnosti. Zmíněné porušení práva na spravedlivý proces v části dokazování lze ve zdejší judikatuře nalézt např. v nálezů Ústavního soudu (dále jen ÚS), sp. zn. III. ÚS 150/93 ze dne 3.11.1994, IV. ÚS 582/01 ze dne 22.4.2002, nebo I. ÚS 733/01 ze dne 24.2.2004, případně v rozsudku NSS ze dne 28.4.2005, č.j. 5 Afs 147/2004-89, přičemž je po částečné úpravě uplatnitelná i pro správní řízení vedené správním orgánem.

Žalobce dále spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v nedostatku odůvodnění při reflexi dílčích zjištění skutkových okolností a vůbec správním uvážení při aplikaci vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný aplikaci vylučující klauzule vystavěl zejména na tom, že předmětný trestný čin, za který byl žalobce odsouzen, který je v souvislosti s hrozící trestní sazbou obecně považován za „vážný“ s poukazem na § 14 odst. 3 trestního zákoníku. K tomu žalobce dodává, že bylo povinností žalovaného, aby si v napadeném rozhodnutí náležitým a dostatečně individualizovaným způsobem počínal při odůvodnění aplikace vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy tak, jak mu to káže doktrína i judikatura. Jak shrnul NSS v rozsudku ze dne ze dne 31.8.2018, č.j. 3 Azs 284/2017 - 30, s poukazem na rozsudek NSS ze dne 1.2.2017, č.j. 6 Azs 309/2016 - 28, je povinností žalovaného při posuzování protiprávního jednání žadatele o mezinárodní ochranu za účelem možné kvalifikace jakožto vážného zločinu v každé jednotlivé věci zohlednit individuální okolnosti případu, a to z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13.12.2011, čemuž dle žalobce žalovaný v mnoha ohledech nedostál. Některé z uvedených skutečností, navíc minimálně nepřesným způsobem, nestačilo toliko pouze zmínit, v odůvodnění chybělo jejich samotné posouzení.

Následně žalobce upozornil, že ani z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní ustanovení aplikované právní normy „§ 15a“ zákona o azylu bylo důvodem vyloučení žalobce nároku na udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Jakkoliv žalobce nechce bagatelizovat své předchozí jednání, za které byl odsouzen, pro „generální“ odejmutí možnosti získat doplňkovou ochranu nestačí uvést, že ČR je signatářem mezinárodních dohod na úseku boje proti drogovému zločinu. Napadené rozhodnutí mělo být řádně a dostatečně individualizovaným způsobem odůvodněno. Jde totiž o posuzování všech relevantních okolností ve prospěch i neprospěch - přiměřeně dle principu obsaženého v § 50 odst. 3 správního řádu, jinak v souladu s právem na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod ve spojení s kritérii kvalifikační směrnice (a důvody pro užití vylučující aplikace) a Úmluvou o právním postavení uprchlíků včetně závěrů dotvořených relevantní judikaturou NSS, zejm. pak v rozsudku, čj. 6 Azs 309/2016 - 28, který dokonce uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí. K tomu dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí se zabývá zejm. typovými charakteristikami trestné činnosti žalobce v nejširším slova smyslu (zdůrazněna zejm. obecná nebezpečnost trestného činu spojeného s výrobou, distribucí a konzumací drog) a zásadně se opomíjí individuální okolnosti případu žalobce v intencích rozsudku NSS, čj. 6 Azs 309/2016 - 28. Rozlišení konkrétních skutkových okolností žalobce případu a právního posouzení (jakou váhu jim žalovaný přikládá) je v tomto případě jen sěží při odůvodnění vylučující klauzule seznatelné. Z napadeného rozhodnutí se ukazuje, že žalovaný obrací celou svoji pozornost toliko k tomu, že se jedná o zvlášť závažný zločin, včetně vybraných charakteristik v nejširším slova smyslu, bez konkrétnějšího zdůvodnění, proto údajně má být jakýkoliv žalobcův nárok na udělení doplňkové ochrany vyloučen. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že na žalobce bylo *apriori* pohlíženo systémově a stereotypně, nikoliv s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu. Z toho důvodu navrhl žalobce, aby soud napadené rozhodnutí ve výroku o doplňkové ochraně pro nepřezkoumatelnost (pro nedostatek důvodů) zrušil a zavázal žalovaného řádně posoudit (se zohledněním individuálních okolností a za podmínky vypořádání se všemi důkazními návrhy), zda jednání žalobce vykazuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a judikatury. V opačném případě je napadené rozhodnutí minimálně předčasné. Žalobci je známo, že na odůvodnění správních rozhodnutí nelze klást nepřiměřené nároky a že nebylo úkolem žalovaného vypořádat se s jednotlivostmi detailním (až otročským způsobem) způsobem, což by ani nebylo účelné. Nelze však zcela rezignovat na opomenuté důkazní návrhy a skutkové okolnosti, které jednoznačně svědčí ve prospěch žalobce, a které blíže rozpracovává Příručka k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany vydaná Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, ze které citoval i NSS v obdobné věci v rozsudku, čj. 6 Azs 309/2016 - 28. A *contrario* k tomu v nyní předkládaném případě existuje celá řada nereflektovaných okolností, které svědčí ve prospěch žalobce. S ohledem na výše uvedenou judikaturu, bylo povinností žalovaného řádně a úplným způsobem vyjevit, jak naložil se zjištěnými okolnostmi, které svědčí ve prospěch žalobce. Pokud tak neučinil, ač mu to přikazuje část relevantní judikatury či doktrína (včetně vodítka obsaženého ve stanovisku generálního advokáta ke spojeným věcem projednávaným Soudním dvorem EU C-57/09 a C 101/09), je třeba napadené rozhodnutí zrušit bez dalšího, neboť není plně přezkoumatelné.

Žalobce dále uvedl, že pokud nebude shledáno, že napadené rozhodnutí trpí vadou částečné nepřezkoumatelnosti, je nutno jej shledat nezákonným, a to z důvodu, že v rámci

předmětného řízení nedošlo k dodatečnému zjištění skutkového stavu, a to v rozporu s § 3 a § 50 správního řádu a § 23 a § 23c zákona o azylu a ustálenou judikaturou.

Dle žalobce byly všechny jeho důkazní návrhy relevantní, měly pro věc zásadní vypovídací potenciál (zejména výše uvedené 1) a 2)). Naopak, souhrn podkladů k zemi původu, ze kterých žalovaný při právním hodnocení věci vycházel, je pro náležité posouzení věci částečně zastaralý, nedostatečný a neúplný (srov. výčet podkladů na str. 4 napadeného rozhodnutí). Dle žalobce, je právě žadatel tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 16.1.2019, čj. 8 Azs 239/2018-40, ze dne 11.12.2015, čj. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19.1.2017, čj. 2 Azs 272/2016-47, nebo rozsudek ze dne 26.10.2016, čj. 1 Azs 214/2016-32). Žalobce si je také vědom toho, že žadatel má povinnost uvést veškeré relevantní důvody, na základě, kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí a které správní orgán není povinen „hledat“ či dotvářet za něj. Dále má za to, že v nyní předkládané věci učinil nezbytné minimum, jaké bylo za procesní situace nastolené žalovaným (odejmutí účinné právní pomoci) možné od něj očekávat. Důkazní břemeno však nesl i žalovaný, který byl povinen zajistit k žádosti o mezinárodní ochranu veškeré dostupné důkazy a nesl odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (srov. rozsudky NSS ze dne 21.12.2005, čj. 6 Azs 235/2004-5, a ze dne 27.3.2008, čj. 4 Azs 103/2007-63, ze dne 15.1.2021, čj. 1 Azs 342/2020-51, ze dne 27.5.2021, čj. 8 Azs 44/2021-58). Jak již bylo zmíněno, tyto informace by měly být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Žalobce již v rámci vyjádření upozornil, že žalovaným zabezpečené podklady dané požadavky nesplňují. Žalovaný navíc z podkladů, které již byly součástí spisového materiálu, vycházel zcela selektivně a neúplně. K selektivnímu zabezpečování zdrojů jako k vážné procesní vadě žalobce blíže odkázal na rozsudek NSS ze dne 15.1.2021, 1 Azs 342/2020-49 a ze dne 10.12.2020, čj. 1 Azs 321/2020-29, či usnesení NSS ze dne 22.7.2020, čj. 1 Azs 140/2020-44. Jak již žalobce uvedl ve vyjádření k podkladům, je logické, že k případům porušení zákazu dvojího trestání a ukládání trestu smrti ani neexistují ověřené či snad oficiálně zveřejněné poznatky a tak je doposud nemohl ani objektivně poskytnout, když předtím žil několik let na území ČR a hrozba trestu smrti se stala imanentní *de facto* až v průběhu tohoto pobytu. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňuje i informace, které svědčí o důvodnosti obav žalobce a tím i o důvodnosti jeho žádosti, pro ustálení skutkové podstaty je nijak nereflexuje, neboť skutkovou podstatu staví jen na poznatcích či dohadách vyznívajících v neprospěch žalobce. Při zjišťování skutkové podstaty ze strany žalovaného se jedná o projev libovůle a porušení zákonem svěřené diskrece volného hodnocení důkazů.

Jakožto další stěžejní procesní vadu shledal žalobce především vadné provedení pohovoru dne 11.3.2021, kde mu bylo odejmuto právo na právní pomoc ze strany jeho právního zástupce. Ačkoliv žalobce posléze celkem dvakrát žádal o zopakování pohovoru, tyto návrhy zůstaly nevyslyšeny toliko s odkazem, že žalobce s provedením výsledku bez účasti jeho právního zástupce souhlasil. Takový postup ovšem nelze v právním státě nijak aprobovat, jelikož žalobce učinil dané rozhodnutí bez kvalifikovaného poučení profesionała, jehož v daném momentě měl, přičemž smyslem placeného právního zastoupení advokátem je právě ochrana zájmů klienta. Žalobci mělo být dáno právo na právní pomoc tak, že bude moci být od samého začátku výsledku přítomen i jeho právní zástupce. Jestliže by žalobce svolil k provedení pohovoru bez svého zástupce poté, co bude objektivně moci obdržet náležité poučení, nelze o oslabení práva na právní pomoc mluvit.

Jenže žalobce zmocnil profesionála v daném řízení právě v očekávání, že mu bude (moci) poskytovat právní porady, a tedy ho i poučit o důsledcích jednotlivých procesních úkonů - v tomto případě o důsledcích uváděných skutečností v průběhu pohovoru a zákonných požadavcích na tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu, které stanoví zákon a dotváří judikatura. Právní zástupce se ovšem o pohovoru dozvěděl až poté, co proběhl. Z toho důvodu shledal žalobce irrelevantní, že byl s možností pohovoru bez přítomnosti právního zástupce konfrontován v průběhu daného výsledku, kdy se nemohl na místě poradit se svým zástupcem. Nelze očekávat, že žalobce (logicky neznalý všech svých práv, pocházející z odlišného kulturního prostředí s až servilní úctou vůči orgánům veřejné moci) bude kvalifikovaně odpovídat na otázky žalovaného za situace, kdy se nemůže poradit se svým zástupcem, o kterém již žalovaný s dostatečným předstihem věděl. Žalovaný navíc před dotazováním na možnost provedení pohovoru bez přítomnosti zástupce neuvedl žalobci úplnou pravdu: *„Otázka: Správní orgán k dnešnímu pohovoru pozval i Vašeho právního zástupce, který se však dnešního dne ke správnímu úkonu nedostavil.“* Pravdou však je, že vyrozumění bylo toliko vypraveno, ovšem právní zástupce se o něm ještě nedozvěděl, neboť bylo doručeno až 12.2.2021. Žalobce trvá na tom, že již dne 3.2.2021 doručil nadepsanému správnímu orgánu prostřednictvím datové schránky zástupce oznámení o převzetí právního zastoupení advokátem (srov. č.l. 116 - 117, kde je příslušné podání s příloženou plnou mocí opatřené pouze prostým podacím razítkem ze dne 9.2.2021 nikoliv s doručenkou datové schránky). Ostatně, kdyby podání bylo adresováno žalovanému v listinné podobě, bylo by podepsáno, plná moc by neměla formu prostého scanu. Žalovaný předvolal žalobce k doplňujícímu pohovoru (předvolání založeno až na násl. č.l. 118 - 121) s tím, že pohovor se má uskutečnit dne 11.2.2021. Ledabylé vedení správního spisu musí jít k tíži žalovaného a představuje zvláštní procesní vadu. Žalovaný v tomto ohledu nešetřil procesní práva žalobce dostatečně a svoji chybu nenapravil ani do vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom explicitně spontánně sdělil, že vietnamské orgány nechtějí vydávat cestovní doklady vlastním občanům, pokud neprokáží oprávnění k pobytu. Žalobce se přitom logicky bojí sdělovat zastupitelskému úřadu Vietnamu, proč ztratil oprávnění k pobytu. Pouze nad rámec lze sdělit, že stejným překážkám by čelil na hraničním vstupu do Vietnamu, pokud by se tam skutečně vrátil. Pokud žalobce uváděl, že nelze očekávat, aby teoreticky ve Vietnamu pokaždé, když bude potřeba bezúhonnost prokazovat či tvrdit, uváděl veřejnou moc ve Vietnamu v omyl či snad, aby tvrdil nepravdy, a vystavoval se tak další hrozbě postihu, tato tvrzení nelze posoudit optikou českých reálií, že i zde se musí zaměstnanec prokazovat čistým rejstříkem. Tím ostatně žalovaný prokázal v napadeném rozhodnutí odtržení od nebezpečné reality ve Vietnamu. Je až druhořadé, zda si tento bezvýchodný stav zavinil sám žalobce, prioritní je, že ve Vietnamu mu tak i prakticky hrozí opakované trestání a ztráta jeho (lidského) života. Žalobce k tomuto poukázal na rozsudek NSS ze dne 18.5.2011, čj. 5 Azs 6/2011-53, k relevanci žadatelem uváděných tvrzení coby důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v průběhu pohovoru: *„Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany mohou být takové okolnosti, které vyjdou v řízení ve věci mezinárodní ochrany najevo, a to především z vlastní žádosti a dále z výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu. Není však podstatné, zda jsou to ta tvrzení žadatele, která žadatel formálně označí jako důvody, pro něž žádá o mezinárodní ochranu, či tvrzení jiná. Žadatel nebývá v naprosté většině případů osobou znalou azylového práva, není tedy podstatné, zda a jakým způsobem svá tvrzení kvalifikuje z hlediska možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, podstatné je naopak to, zda v průběhu správního řízení skutečnosti relevantní z hlediska možného udělení některé z forem*

mezinárodní ochrany vůbec tvrdí." K tomu žalobce dodává, že výše uvedená tvrzení mohl rozvést již v rámci řízení, pokud by nedošlo k zásahu do práva na právní pomoc, a jak dále uvede, pokud by byl náležitě poučen o možnosti uplatňovat svá procesní práva. Není ani účelem soudního řízení správního, aby nadepsaný soud znovu skládal a zjišťoval celý skutkový stav namísto žalovaného.

Další procesní pochybení vnímá žalobce v nedostatečném dodržení poučovací povinnosti ze strany žalovaného ve vazbě na jeho zrcadlící se povinnost uvádět vše vyčerpávajícím způsobem na straně druhé (srov. § 49a zákona o azylu) před vydáním napadeného rozhodnutí. Pro žalobce je totiž překvapující, že žalovaný bez dalšího kvalifikoval jeho předchozí protiprávní jednání jako nepřekročitelnou překážku v udělení doplňkové ochrany ve smyslu vylučující klauzule. Žalovaný měl žalobce konfrontovat se svým předběžným závěrem či hodnocením, že přistoupí k aplikaci vylučovací klauzule, čímž ostatně vyloučí další zjišťování dalších relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Pro takovou konfrontaci nestačí, že správní spis vedle podkladů o zemi původu obsahuje informace o předchozím trestání žalobce (rozsudky, opis RT) a že žalobce je s odkazem na příslušné ustanovení zákona poučen, že se může k podkladům vyjádřit. V důsledku překvapujícího závěru žalovaného tak bylo opět zamezeno reagovat ze strany žalobce na záměry žalovaného ještě v rámci správního řízení, přičemž před nadepsaným soudem nelze tuto procesní vadu jakkoliv zhojit. Nelze tedy přičítat k tíži, že žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce sám dovtípil, že právě předchozí kriminální minulost a odsouzení může být považována za „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a snažil se alespoň v obecné míře mj. i na tuto prozatím explicitně nevyjevenou možnost preventivně reagovat. Dle žalobce jsou vybrané právní závěry NSS v pobytových věcech řešených dle cizineckého zákona, které chrání účastníka pobytového řízení snažícího se poskytovat součinnost, nezůstávat pasivní, přesto se mu náležitého poučení nedostává (srov. např. rozsudek ze dne 28.7.2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, nebo ze dne 23.9.2020, čj. 4 Azs 472/2019-49), principiálně použitelné i v nyní předkládaném případě. Striktní dodržování poučovací povinnosti je navíc setrvale judikováno NSS i s ohledem k nezbytné pečlivosti a srozumitelnosti poučení o postupu správního orgánu, je-li účastníkem řízení cizinec, dokonce i v případě zastoupení advokátem (viz. např. rozsudek ze dne 10.10.2014, čj. 2 Azs 75/2014-26). Uvedené v daném případě platí tím více, když ve správním řízení v podstatě došlo k prioritní aplikaci vylučující klauzule před úplným věcným zhodnocením žádosti, přitom toto řízení je toliko jednoinstančním a opakované žádosti až na celkem mimořádné výjimky podávat nelze. Ostatně, i zdůvodnění napadeného rozhodnutí mohlo být v této věci přesvědčivější a přezkoumatelné, kdyby mohl žalobce přiměřeně vyvracet předběžné závěry žalovaného ještě ve správním řízení a žalovaný mohl tuto argumentaci reflektovat ještě v rámci tohoto rozhodnutí.

Následně žalobce shledal nezákonnost v meritorním posouzení věci, když žalovaný zdůrazňuje údajně pozdní okamžik podání žádosti o mezinárodní ochranu jako znak účelovosti žádosti. Určitý časový posun nelze bez dalšího přičítat žalobci k tíži a znevěrohodnit tak jeho tvrzení a obavy (srov. již citovaný rozsudek ze dne 18.5.2011, čj. 5 Azs 6/2011-53). Pro žalobce by nemělo žádný praktický smysl, aby žádal o mezinárodní ochranu, když disponoval dlouhodobým (později trvalým) pobytovým titulem, takže bylo zřejmé, že nebude nucen vracet se do země původu, kde by musel čelit azylově relevantním místním poměrům. I dle jiné příslušné judikatury NSS nelze bez dalších indicií z časového okamžiku podání žádosti v případě, že ke vzniku azylově relevantních důvodů mohlo dojít v průběhu pobytu cizince na území, usuzovat, že taková žádost je podávána účelově, a to

výhradně za účelem legalizace pobytu po zrušení předchozího pobytového oprávnění. Z časového hlediska je tak v předmětné věci logické, že o ochranu z důvodu obav z opětovného trestání a reálné hrozby výkonu trestu smrti žalobce požádal až po zrušení jeho pobytového oprávnění, tedy v rámci poslední instance záchrany ve smyslu principu *non-refoulement*. Ačkoliv se může na první pohled zdát, že žalobce snad veřejné subjektivní právo na mezinárodní ochranu zneužívá, je potřeba reflektovat jeho důvodnou obavu o vlastní život. S tím souvisí i ztráta pro družku žalobce a jeho nezl. dceru. Jedna věc je totiž jinak zavrženíhodné protiprávní jednání žalobce (spáchaný trestný čin), za které byl odsouzen a potrestán, přičemž většinu trestu vykonal a později byl podmíněně propuštěn, druhou věcí je imanentní reálná hrozba výkonu trestu smrti ve Vietnamu. Obavu žalobce o vlastní život žalovaný v napadeném rozhodnutí s určitostí nijak nerozptýlil. Argument o opožděnosti podání žádosti tedy nehraje důležitější roli. Vedle aplikace vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je dle žalobce za daných okolností nutno uvažovat i o principu *non-refoulement* jako součásti předchozího správního řízení, přičemž oba jsou v určitém nutném napětí. Dle žalobce si institut vylučující klauzule a princip *non-refoulement* jako základní kámen azylového práva na úrovni ústavního pořádku i zákona v dané věci konkurují, přičemž bylo dle žalobce osvědčeno, že nelze po něm spravedlivě požadovat, aby se vrátil do země původu a vystavoval se hrozbě nebezpečí vážné újmy. Nutnost návratu do země původu, kde žalobci hrozí nebezpečí výkonu trestu smrti, je přitom přímo dle § 54 zákona o azylu spjatá s napadeným rozhodnutím. *Non-refoulement* přímo souvisí s normami upravujícími doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, na kterou se dle žalobce jeho žádost za daných okolností kvalifikuje. Žalobce si je vědom, že o humanitární azyl nelze žádat a neexistuje na něj právní nárok. Vnímá ovšem jako nehumánní, aby ve světle závažných socioekonomických důvodů nebylo mj. přihlédnuto k jeho zdejšími vazbám a délce pobytu, když pobývá na území nepřetržitě již od roku 1997. Žalobce zde má svoji nejbližší rodinu, návrat zpátky do Vietnamu ve věku relativně blízkému ukončení produktivní části jen podtrhuje naléhavost humánního přístupu k jeho osobě. Posouzení věci žalovaným lze v tomto ohledu shledat nesprávným a příliš formálním. Z hlediska meritorního posouzení a nesprávnosti právních závěrů, navíc jednostranně vystavěných na nedůsledném či selektivně zjištěném skutkovém stavu, je pro žalobce rozhodující přepjatý formalismus, s jakým žalovaný přistoupil k výkladu neurčitěho pojmu v rámci azylového práva „jiný závažný zločin“ coby podkladu pro diskvalifikaci žádosti. Výklad žalovaného, ke kterému byl jinak povolán, byl na případ žalobce aplikován až extrémně přísně, již mimo meze správního uvážení. Toliko ze systematického uvedení neurčitěho pojmu „jiný závažný zločin“ v příslušných ustanoveních zákona o azylu vedle typově konkrétních a zcela zřetelně mnohem závažnějších zločinů je zřejmé, že by se muselo jednat o čin mnohem vážnější, s vážnějšími důsledky než ten, pro který byl žalobce zdejšími soudy potrestán. Žalovaný tedy v rozporu s výše uváděným mechanismem (srov. i.) a ii.)) k přípustnosti aplikace vylučovací klauzule rovněž nedostatečně reflektoval závažnost protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil a nijak nepřihlédl k dalším rozhodným okolnostem jeho protiprávního jednání (dílem pokus ve formě pomoci, dílem dokonáný trestný čin bez faktických následků, trestání pod dolní sazbou, ojedinělý excés v životě žalobce, podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody). Žalobce nemůže bagatelizovat své jednání, pro naplnění diskvalifikační klauzule při udělení mezinárodní ochrany však rozhodně dle platné doktríny i judikatury bylo možné dospět toliko na základě spáchaní mnohem závažnějšího trestného činu daného žadatele. Pokud za daného skutkového stavu žalovaný k aplikaci

vyklučující klauzule přistoupil, vybočil z mezí správního uvážení. Závěrem bylo požadováno vydání rozsudku, jímž bude zrušeno napadené rozhodnutí ze dne 6.5.2021 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, požadována byla i náhrada nákladů řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 6.5.2021 č.j. OAM-8/ZA-ZA11-HA13-2021** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mu neudělil azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a současně rozhodl, že mu nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 4.1.2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a následně dne 14.1.2021 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti kinh. Hovoří vietnamsky, je příslušníkem svědků Jehovových (dále jen **SJ**) a není členem žádného politické strany ani skupiny; nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace ani nebyl politicky aktivní. Je svobodný a má jednu dceru N. T. N., nar. X v X, státní příslušnici X, která v současné době pobývá se svou matkou v X. Ve své vlasti naposledy žil na adrese okres X, město X. Do ČR přicestoval v roce 1997 letecky z Hanoje do Prahy, od té doby pobývá v ČR. V jiných státech nepobýval a neměl udělena žádná víza ani povolení k pobytu. Je zdravý a s ničím se neléčí. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, že mu bylo zrušeno pobytové povolení. Druhým důvodem je skutečnost, že se nemá ve Vietnamu kam vrátit, rodiče mu zemřeli a nemá kam jít. Třetím důvodem je skutečnost, že má v ČR přítelkyni a dceru. Za trestný čin, který v ČR spáchal a byl za něj ve vězení, by mohl být ve Vietnamu znovu potrestán. Je členem SJ a ve Vietnamu není tato víra oficiálně akceptována, jiné důvody neuvedl. Vzhledem k tomu, že žalobce předložil ve správním řízení neplatný cestovní doklad Vietnamu č. X, platný do dne 3.7.2019, přijal správní orgán rozhodující ve věci jako dostatečné k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení jmenovaného učiněné jím dne 14.1.2021.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 15.6.2020 na jeho žádost ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl následující: Do ČR přicestoval za účelem podnikání. Podnikal v oboru obchod a prodej. V ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. K dotazu správního orgánu, kdy a z jakého důvodu přišel o legální pobyt, jmenovaný uvedl, že jím disponoval do měsíce ledna 2013 a poté byl odsouzen Krajským soudem (dále jen **KS**) v Plzni k trestu odnětí svobody v trvání šesti let, spáchal trestný čin související s výrobou drog. O povolení k dlouhodobému pobytu přišel v roce 2017, o čemž byl informován dopisem, který mu přišel do vězení. Z vězení byl propuštěn v únoru 2019. Poté obdržel z cizinecké policie doklad, že je v ČR oprávněně, bylo to na základě sloučení rodiny kvůli dceři, bydlí s přítelkyní a dcerou v Plzni. Přítelkyně se jmenuje T. T. V., nar. X, a je státní příslušnicí X. Od propuštění z vězení pomáhá své přítelkyni s podnikáním. Přítelkyně má opravnu oděvů a s dcerou pobývají v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Od svého příjezdu do ČR žalobce dvakrát navštívil svou vlast, konkrétně v letech 2008, kdy jel na pohřeb svého otce, a v roce 2010 jel na pohřeb své matky. Při návštěvách Vietnamu neměl žádné potíže, ve své vlasti už nemá žádné další příbuzné. Žalobce se domnívá, že za trestný čin, který v ČR spáchal a odpykal si za něj šestiletý trest, by mohl být ve Vietnamu znovu potrestán. Dále uvedl, že ze svého trestu vykonal jen jeho polovinu. Po propuštění z vazby, kterou vykonával v letech 2013 až 2014, nastoupil v březnu 2017 k výkonu trestu. Obává se, že by ve Vietnamu požadovali, aby tam vykonal i zbytek svého trestu. Mezi ČR a Vietnamem existuje dohoda ve věci trestných činů, proto si myslí, že by to bylo možné. Členem skupiny SJ se stal v

roce 2006. Sdělil, že není oficiálním členem, neměl žádný křest, ale o víkendech navštěvuje bohoslužby. Skupina se vždycky někde sejde a modlí se u někoho doma nebo v restauraci. Žádné oficiální sídlo nemají. Zakladatelem SJ je Ch. R.. K základům víry, kterou vyznává, žalobce uvedl, že od doby, kdy je členem SJ, se cítí lépe. Po zopakování dotazu sdělil, že základem je důvěra všech SJ. Jako svátky, které SJ vyznávají, označil víkendové schůze a vánoční bohoslužbu. V případě návratu do vlasti se kvůli své víře obává potíží, protože není ve Vietnamu státem akceptovaná, státní orgány ji neuznávají. Vyznání ve Vietnamu není svobodné, stát to nedovoluje. Svou vírou by porušil zákon. Domnívá se, že pokud se k jeho náboženskému přesvědčení přidá trest za drogy, může mu hrozit uvěznění v případě návratu do vlasti. Se státními orgány ani bezpečnostními orgány nikdy neměl žádné potíže, a to před odjezdem z vlasti a ani při svých návštěvách Vietnamu v letech 2008 a 2010. Pouze měl problém na vietnamské ambasádě v ČR, protože mu nechtěli vydat nový cestovní pas. Sdělili mu, že pokud v ČR nepobývá oprávněně, nemůžou mu nový cestovní pas vydat. Na ambasádě byl již třikrát. Lidé, kteří jsou odsouzeni za drogy, nejsou ve Vietnamu vítáni. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné písemnosti.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 11.2.2021 na jeho žádost ve vietnamském jazyce, za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka. Žalobce souhlasil s tím, že doplňující pohovor se uskuteční bez účasti jeho právního zástupce, který byl k úkonu pozván, nicméně se k němu nedostavil. Žalobce zopakoval předchozí důvody žádosti. Svá předchozí tvrzení, že víra SJ není ve Vietnamu oficiálně přiznaná, respektive že ji státní orgány neuznávají, vysvětlil tím, že ve Vietnamu je oficiálně povoleno křesťanství nebo buddhismus, ale víra SJ nikoliv. Pokud chce jako SJ vyznávat svou víru, nemůže tak činit veřejně, ale utajeně. Pokud by jej státní orgány odhalily, mohl by být uvězněn. Nestalo by se tak hned při prvním odhalení, ale pokud by státní orgány zjistily, že ve své víře pokračuje, pak už by uvězněn být mohl. Oficiálně sice víra SJ není zakázána, ale zároveň není ani povolena. Dále žalobce mluvil více o svém vyznání a odpověděl také na několik dotazů. Oproti předchozí výpovědi zde bylo několik rozporů týkající se víry žalobce, např. křtu, svátků či jeho členství SJ. Žalobce neuvedl žádné další skutečnosti, které by měl žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednit. Na podporu svých tvrzení nedoložil na místě žádné písemnosti.

Dále bylo uvedeno, že žalovaný z popisu rejstříku trestů fyzických osob žalobce zjistil, že byl rozsudkem KS v Plzni ze dne 25.1.2016 č.j. 34T 1/2014-13485 a z rozsudku Vrchního soudu (dále jen VS) v Praze ze dne 20.12.2016 č.j. 12To 96/2016-14024 odsouzen za spáchání účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1, § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků nepodmíněně, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

V průběhu řízení byl objasněn tvrzený důvod žádosti, jímž byla snaha žalobce o legalizaci pobytu v ČR, neboť pozbyl pobytové povolení z důvodu své trestné činnosti drogového charakteru. Návrat do své vlasti odmítá, protože má v ČR přítelkyni a dceru a ve Vietnamu již nemá žádné zázemí. Návrat do země původu odmítá také kvůli obavám ze situace, že zde bude muset odpykat celkovou výši trestu, uloženého mu v ČR a uvěznění se obává také kvůli své příslušnosti k víře SJ.

Při posuzování žádosti vycházel žalovaný z výpovědí žalobce, informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému (dále jen **CIS**), opisu z rejstříku trestů ze dne 18.1.2021, rozsudku KS v Plzni č.j. 34T 1/2014-13485 ze dne 25.1.2016, z usnesení VS v Praze č.j. 12To 96/2016-14024 ze dne 20.12.2016, dále ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2019 ze dne 26.3.2020, informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 1.9.2020, informace MZV ČR, č.j. 117985-6/2020-LPTP ze dne 21.8.2020, k č.j. MV-104439-1/OAM 2020, možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem“, tresty za výrobu a distribuci drog a z informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DAFT) - Vietnam ze dne 13.12.2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), se dne 4.3.2021 právní zástupce žalobce dostavil k seznámení s podklady rozhodnutí a pořídil si fotokopii správního spisu a uvedl, že žalobce trvá na opakování pohovoru za jeho účasti zejména k otázce hrozícího trestu smrti a jeho výkonu ve Vietnamu. Dále uvedl, že nebyl o provedení pohovoru vyrozuměn včas, přesto byl pohovor proveden, čímž došlo k porušení práva na spravedlivý proces, konkrétně práva na právní pomoc, a se žalobce k dalším okolnostem své žádosti vyjádří písemně ve lhůtě do dne 15.3.2021. K požadavku na opakování pohovoru se žalobce vyjádřil již ve své Žádosti o stanovení nového termínu a místa pohovoru ze dne 15.2.2021, kde dle jeho názoru výzva k doplňujícímu pohovoru nebyla doručena jeho právnímu zástupci ze strany žalovaného včas. Žalovaný k tomuto uvedl, že právního zástupce výše žalobce zmocnil ke svému zastupování dne 22.1.2021, přičemž tato plná moc byla žalovanému doručena dne 9.2.2021. Výzva k pohovoru byla do datové schránky právního zástupce žalobce odeslána dne 9.2.2021, avšak vyzvednuta byla až dne 12.2.2021, kdy se přihlásila osoba oprávněná k přístupu do datové schránky. Kromě toho žalovaný konstatoval, že žalobce převzal předvolání k pohovoru již dne 3.2.2021. O termínu pohovoru tak mohl svého právního zástupce informovat v dostatečném předstihu. Žalovaný podotknul, že tato námitka v kontextu výše uvedeného působí zcela účelově. Žalobce totiž dobrovolně bezprostředně před započítím pohovoru na místě souhlasil s jeho provedením bez přítomnosti svého právního zástupce, přičemž pokud by s provedením pohovoru bez účasti svého právního zástupce nesouhlasil, správní orgán by tento správní úkon přesunul na jiný termín, který by vyhovoval i jeho právnímu zástupci, což dokazuje běžná praxe správního orgánu v těchto záležitostech. O náhradní termín žalobce ale nežádal, což stvrdil svým podpisem, a teprve následně po uskutečnění pohovoru ve svém písemném vyjádření začal správnímu orgánu vytýkat vadu řízení, pro kterou však neměl žádné opodstatnění. Žalovaný z těchto důvodů tedy dospěl k názoru, že nedošlo k porušení žalobcova práva na právní pomoc ani k žádnému zásahu do jeho procesních práv.

Ve svém vyjádření k podkladům žalobce dále uvedl, že odůvodněnost opětovného pohovoru vyplývá také z toho, že má obavy z možného opětovného trestání a trestu smrti ve Vietnamu z důvodu předchozího trestu spojeného s drogovou trestnou činností spáchanou v ČR. Návratem do Vietnamu by byla zasažena jeho nezletilá dcera a partnerka, které pobývají v ČR. Žalobce považuje podklady rozhodnutí za nedostačující a příliš obecné, proto navrhl dokazování doplnit o další zprávy mezinárodních organizací zabývajících se dodržováním lidských práv v tom směru, zda účastníkovi nehrozí ze strany

státních orgánů opakovaná perzekuce z důvodu jeho předchozího odsouzení v ČR, porušení zásady ne bis in idem, případně poprava. Žalobce také doložil články z vietnamského tisku týkající se ukládání a výkonu trestu smrti v zemi a požádal, aby je žalovaný dále reflektoval. Dále žalobce uvedl, že při každém hledání obživy, ať už jako zaměstnanec či osoba samostatně výdělečně činná, musel ve své vlasti prokazovat svou bezúhonnost, což pro existující záznam v RT (rejstřík trestů) v současnosti není schopen prokázat. Nelze přitom od něj očekávat, že při každém prokazování své bezúhonnosti bude uvádět veřejnou moc ve Vietnamu v omyl nebo lhát, a tím se vystavovat hrozbě dalšího postihu. Na závěr žalobce uvedl, že pokud žalovaný neshledá, že mu hrozí vážná újma, která je důvodem pro udělení doplňkové ochrany, domnívá se, že jsou u něj dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Po posouzení výše uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.

Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti; žádné takové potíže neuvedl. Od svého příjezdu do ČR Vietnam opakovaně navštívil a během těchto návštěv neměl žádné potíže. Žalobci nelze upřít znalost několika základních reálií víry SJ, ale mnoho další základních reálií naopak nezná. Během jeho dvou pohovorů došlo k několika nesrovnalostem v jeho výpovědích, týkající se především pokřtění a osoby kněze. Žalovaný, s ohledem na výše uvedené skutečnosti zhodnotil vyjádření žalobce o jeho obavách z uvěznění v souvislosti s jeho vírou jako spekulativní a účelově použité, s cílem vyvolat v žalovaném domněnku o důvodech azylově relevantních. Nad rámec žalovaný doplnil, že žalobce jako osoba věřící by měl být minimálně osobou trestně a morálně bezúhonnou. O této skutečnosti však žalobce žalovaného rozhodně nepřesvědčil, minimálně svou trestní minulostí. Na závěr žalovaný konstatoval, že ačkoliv je žalobce dle svého tvrzení členem SJ již od roku 2006, uvedená skutečnost mu dle soudního rozsudku nijak nebránila v páchání trestné činnosti v letech 2012 a 2013, tedy v době, kdy byl členem SJ již mnoho let.

Dále žalovaný konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal, až když mu reálně hrozilo vycestování z ČR. Žalovaný ověřil žalobcova tvrzení týkající se povolení k dlouhodobému pobytu a jeho následujícího pozbytí lustrací v evidenci CIS a zjistil, že pobytové povolení pozbyl dne 28.10.2017. Z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn v měsíci únoru 2019 a o mezinárodní ochranu požádal dne 4.1.2021. NSS ve svých rozsudcích č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006 „...o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti“. Také bylo uvedeno, že žalobce na základě osobního a svobodného rozhodnutí legálně opustil zemi původu za účelem podnikání a o pobytové povolení přišel vlastním zaviněním, neboť na českém území páchal trestnou činnost.

Žalobce také uvedl, že má v ČR přítelkyni a nezletilou dceru, které by jeho návrat do Vietnamu zasáhl. Tyto informace o jeho dceři žalovaný také ověřil v evidenci CIS, přitom

zjistil, že žalobce má ještě jednu dceru T. B. N., nar. X, o které však vůbec nehovořil. Následně žalovaný konstatoval, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu a poukázal na skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však potřeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), který je k úpravě pobytu cizinců na českém území primárně určen.

K obavě žalobce, že si za drogový trestný čin, který v ČR spáchal a odpýkal si za něj jen polovinu trestu, bude muset po návrtu do Vietnamu vykonat i zbytek trestu a též k obavě z hrozícího trestu smrti, žalovaný konstatoval že v informaci MZV ČR, č.j. 117985-6/2020-LPTP ze dne 21.8.2020, k č.j. MV-104439-1/OAM-2020, Možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), Právní zásada „ne bis in idem“ (dále jen **informace MZV ČR**) je uvedeno, že „*Obecná ustanovení platného trestního zákoníku ve Vietnamu uvádějí, že občan Vietnamu může být v zemi trestně stíhán i pro trestný čin, který spáchal v zahraničí. Trestní zákoník však výslovně neuvádí případ, kdy by pro takový trestný čin byl občan již ve třetí zemi odsouzen. Podle zastupitelského úřadu v Hanoji (dále jen „ZÚ“) dostupných informací a po oslovení dalších zastupitelských úřadů členských států Evropské unie (dále jen „ZÚ ČS EU“) však místní justice takovou skutečnost ve své praxi vždy zohledňuje. Jakkoliv se jedná o nepsanou zvyklost, nikoliv uzákoněné pravidlo, je tato dodržována. Nelze však vyloučit, že v případě zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu. Dle vyjádření ostatních ZÚ ČS EU zatím ani tyto nezaregistrovaly případ, kdy by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi. Zcela jiným případem je takový, kdy dříve obžalovaný občan Vietnamu byl po svém návratu ze zahraničí odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, to je vynesením rozsudku za trestné činy, které spáchal ve Vietnamu ještě před svým pobytem v zahraničí.*“ Toto však není případ žalobce, který se drogového trestného činu dopustil na území ČR. K právní zásadě „ne bis in idem“, tedy ne dvakrát za jedno, žalovaný konstatoval, že vietnamská judikatura a místní právníci s touto právní zásadou pracují, není však zakotvena v ustanoveních Vietnamského trestního zákoníku, ale je uvedena přímo v Ústavě. K zásadě je během trestního řízení přihlíženo a ZÚ, ostatní ZÚ ČS EU ani přidělenec Policie ČR ve Vietnamu dosud nezaregistrovali případ, kdy by Vietnam tuto zásadu ve vztahu k rozsudkům z jiných zemí porušil. Dle poznatků ZÚ Vietnam zpravidla dodržuje závazky plynoucí z bilaterálních mezinárodních smluv se zeměmi, které tuto zásadu ve svých smlouvách mají obsaženou. V případě ČR existuje smlouva mezi ČSSR a VSR o právní pomoci ve věcech občanských a trestních č. 98/1984 Sb., která však nemožnost nového trestního řízení ve stejné věci nijak neupravuje. Současně žalovaný konstatoval, že v případě žalobce se rovněž nedá hovořit o porušení principu „non refoulement“ nebo také princip nenavracení, je jedním ze základních principů mezinárodního uprchlického práva a je zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (tzv. Ženevská úmluva) a zní: „*Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.*“ Druhý odstavec tohoto ustanovení pak vymezuje osoby, na které se tento princip nevztahuje. Jde o osoby, které z vážných důvodů mohou být v hostitelské zemi považovány za nebezpečné, případně byly

usvědčeny konečným rozsudkem ze zvláště těžkého trestného činu a představují nebezpečí pro společnost hostitelské země. V případě žalobce, který byl v ČR souzen a odsouzen za trestnou činnost tak rozhodně o porušení tohoto principu nelze ani uvažovat. Z již zmiňované informace MZV ČR je známo, že „Možnosti ZÚ sledovat přístup uplatňovaný místními orgány vůči osobám, které se vrátily po výkonu trestu odnětí svobody ze zahraničí, je velmi limitovaná. Z dosavadní zkušenosti a po konzultaci s dalšími ČS EU v Hanoji nemá ZÚ informace o případech, kdy by po návratu byly takové osoby vystaveny jakýmkoliv perzekucím. Podle zkušeností dalších členských států EU nemají vietnamské úřady v naprosté většině případů jakýkoliv zájem se těmito osobami dále zabývat, dokonce si je ani na letišti nechťejí často převzít. Vykonaný trest v zahraničí se do místní obdoby výpisu z rejstříku trestů nezapíše a na dotyčného je tedy místními úřady pohlíženo jako na osobu bezúhonnou. V praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí prakticky nikoho ve Vietnamu nezajímá. Výjimkou jsou samozřejmě případy osob, které mají předchozí kriminální minulost z Vietnamu, zejména spáchaly-li trestný čin, za který nemohly být stíhány z důvodu odjezdu do zahraničí. V takovém případě dojde pravděpodobně ihned po návratu dané osoby do Vietnamu k zahájení, respektive pokračování trestního řízení.“ Z informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DAFT) - Vietnam ze dne 13.12.2019, vyplývá, že trestní zákoník z roku 2015 stanoví, že existuje 18 trestných činů, za něž může být uložen trest smrti, mezi něž mimo jiné patří účast na výrobě, přepravě či obchodu s narkotiky. Vnitrostátní zdroje uvádějí, že trest smrti je nejčastěji používán pro trestné činy vraždy a obchodování s drogami. Zásada zákazu dvojího trestu za stejný čin je zakotvena v ústavě, trestním zákoníku a trestním zákonu (2015). Zásada je zmíněna také v zákoně o vzájemné pomoci (2008). Podle Ministerstva spravedlnosti ve Vietnamu platí zákaz dvojího trestu za stejný čin, přičemž s osobami odsouzenými v zahraničí za závažné trestné činy, které si odpykaly své tresty a vrátily se do Vietnamu, nemůže být ve Vietnamu zahájen další soudní proces kvůli stejným trestným činům. Žalovaný konstatoval, že žalobce si sice uložený trest doposud neodpykal, neboť dle opisu RT jeho zkušební doba končí až dne 14.2.2023, nicméně současně doplnil, že článek 6 trestního zákoníku stanoví, že lidé, kteří spáchali trestné činy v zahraničí, za něž si neodpykali žádný trest, mohou být „ve Vietnamu zkoumáni z hlediska trestní odpovědnosti“. Toto však není případ žalobce, který si v ČR již převážnou část uloženého trestu odpykal, tedy ve Vietnamu z hlediska trestní odpovědnosti již zkoumán být nemůže.

Žalobce požadoval, aby byl opětovně vyslechnut, mimo jiné z důvodu obav z opětovného uvěznění případně uložení trestu smrti. Žalovaný k tomuto uvedl, že žalobce měl dostatečný prostor své obavy verbálně popsat ve svých výpovědích; pokud měl pocit, že by chtěl cokoli žalovanému ještě doplnit či dovysvětlit, mohl vše předložit písemnou formou, neboť do doby vydání rozhodnutí toto může učinit. Stejně mohl učinit i jeho právní zástupce, který jej zastupuje. Ani jeden z nich však žádnou doplňující písemnost nedoložil, i když o této skutečnosti byl nejméně žalobce poučen. Dále žalovaný doplnil, že žalobce ve svých výpovědích hovořil pouze o svých obavách z uvěznění. Žalobce považoval podklady ve správním řízení za nedostatečné a příliš obecné, proto navrhl dokazování doplnit o další zprávy mezinárodních organizací v tom směru, zda mu ze strany státních orgánů nehrozí opakovaná perzekuce z důvodu jeho předchozího odsouzení v ČR, porušení zásady ne bis in idem, případně poprava. Součástí doplňujících podkladů byli také články z vietnamského tisku, žalobce neuvedl, zda se jeho osobně nějak týkají. Z toho důvodu zajistil žalovaný překlady těchto článků, avšak nenalezl v nich žádné skutečnosti, které by mohl využít v individuálním posouzení žádosti jmenovaného. K požadavku žalobce na

jeho opětovné vyslechnutí žalovaný konstatoval, že jím učiněné výpovědi považuje ve vztahu k jeho obavám za zcela dostačující, stejně tak jako opatřené podklady žalovaným a opětovné vyslechnutí žalobce a doplnění dokazování o další zprávy mezinárodních organizací považoval s ohledem na výše uvedené skutečnosti za nadbytečné, neboť jeho výpověď je konzistentní a srozumitelná a ze současných informačních materiálů, které si v daném případě žalovaný obstaral, je situace v zemi původu žalobce dostatečně průkazná a zřejmá.

K obavám žalobce z potíží při podnikání či hledání zaměstnání, žalovaný konstatoval, že tato jeho obava nijak nesouvisí s relevantními důvody, které by bylo možno podřadit výše uvedenému ustanovení zákona o azylu. Dále žalovaný uvedl, že ekonomické potíže v zemi

nečiní

z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Žádné takové okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly. Žalovaný neshledal u žalobce při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování.

Na základě výše uvedeného žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h) zákona o azylu nebo svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle § 13 odst. 3 zákona o azylu je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manžel azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi a předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Dle § 13 odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění žalovaného nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Z toho důvodu žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. V této souvislosti se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný konstatoval, že ani existenci rodinných vazeb jmenovaného na území ČR, tedy skutečnost, že na území ČR žijí jeho přítelkyně a nezletilá dcera, nelze v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozsudku č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či v usnesení č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Žalovaný po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území konstatoval, že jeho životní situaci nelze považovat za nikterak mimořádnou a jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Ani pozbytí pobytového povolení, navíc v důsledku trestné činnosti, nelze ve smyslu výše uvedeného ustanovení hodnotit jinak než jako irelevantní. Žalovaný v této souvislosti využil rovněž rozsudek NSS č.j. 1 Azs 178/2015 ze dne 2.9.2015, ve kterém se uvádí: „NSS se zcela ztotožňuje s žalovaným, že humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany v situacích obdobných situaci stěžovatele. Nejde o institut, který by měl být „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění...“. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce žalovaný nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Též bylo uvedeno, že žalobce byl v ČR pravomocně odsouzen rozsudkem KS v Plzni č.j. 34T 1/2014-13485 ve spojení s usnesením VS v Praze č.j. 12To 96/2016-14024, jak uvedeno shora. Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je za okolností jako v případě žalobce, tedy, že dílem se jej pokusil jako účastník spáchat ve velkém rozsahu a dílem jej spáchal ve značném rozsahu, stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 8 až 12 let. Podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy jedná o zvlášť závažný zločin, a lze tak konstatovat, že zločin, který žalobce spáchal, je obecně považován za vážný. Co se týče povahy zločinu, z jehož spáchání byl žalobce usvědčen a uznán vinným a rovněž za něj byl odsouzen, žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru se jedná o zločin nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu, třebaže byl žalobci uložen trest pod dolní hranicí zákonné trestní sazby. S respektem k ust. § 57 odst. 3 správního řádu žalovaný přistoupil k hodnocení míry společenské škodlivosti trestné činnosti žalobce a vyhodnotil ji s ohledem na výše uvedené skutečnosti jako vysokou. Dle názoru žalovaného se tedy k povaze páchané trestné činnosti, jejího rozsahu a společenské nebezpečnosti jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.1.2022** uvedl, že považuje námitky žalobce, které uvádí v žalobě za zcela neopodstatněné s tím, že popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Dále odkázal plně na správní spis, zejména na žádost o udělení azylu a výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí, které je plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Hlavním důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce byla primárně jeho snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR. Žalobce je plně právně způsobilou osobou, je za své činy tedy plně zodpovědný a měl by být tedy připraven za své jednání nést i následky. Také skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu. Snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt zde, stejně jako citované rodinné a osobní důvody na území ČR, rozhodně nelze podřadit k taxativně vyznačeným důvodům podle zákona o azylu. Žalobce si musí upravit takový vztah pomocí jiné zvláštní právní normy, a to na základě zákona o pobytu cizinců. Ke spáchanému trestnému činu žalobce žalovaný dále uvedl, že se jedná o zvlášť závažný zločin, a lze tak

tedy konstatovat, že je obecně považován za závažný. Dále zopakoval část svého odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného byla aplikace neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, zcela na místě a byla též řádně odůvodněna. V tomto ohledu tedy neobstojí jednotlivé žalobní námitky s konstatováním, že i předložené návrhy či stesky (právního zástupce) žalobce byly řádně a vyčerpávajícím způsobem vypořádány, přičemž k požadavku žalobce na jeho opětovné vyslechnutí žalovaný konstatoval, že učiněné výpovědi považuje ve vztahu k jeho obavám za zcela dostačující, stejně tak jako podklady jím opatřené. Bylo zmíněno, že i obava žalobce z potrestání ve Vietnamu za drogovou trestnou činnost je lichá, přičemž žalovaný se touto problematikou obšírně zabýval ve svém odůvodnění rozhodnutí na několika místech textu a současně doložil rovněž písemnými informacemi a zobecnil trestní praxi ve Vietnamu apod. Doplňující pohovor byl se žalobcem proveden dne 11.2.2021 na jeho žádost ve vietnamském jazyce a za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka. Žalobce souhlasil s tím, že doplňující pohovor se uskuteční bez účasti jeho právního zástupce, který byl k úkonu pozván, nicméně se k němu nedostavil. Neobstojí tak ani námitka dle právního zástupce, když konkrétně právě jemu byla dne 4.3.2021 dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s obstaranými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. Právní zástupce se k seznámení s podklady rozhodnutí dostavil a pořídil si fotokopii správního spisu (viz velmi podrobně str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaného). Žalovaný zmínil, že napadené rozhodnutí je velmi podrobné, a to až na 16 listech textu, a tak i skutkový stav byl jednoznačně a průkazně řádně zjištěn. Žalovaný má za to, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Na závěr žalovaný navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout.

5. **Žalobce ve svém replice ze dne 14.2.2022** uvedl, že vyjádření žalovaného ze dne 20.1.2022 nepřineslo argumentaci schopnou zpochybnit uplatněné žalobní body a skutková tvrzení. Žalovaný toliko shrnul, co již bylo obsaženo v napadeném rozhodnutí, ovšem zopakováním odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřináší konkurenci schopnou argumentaci vůči žalobě. Dále uvedl, že samotný rozsah napadeného rozhodnutí nezaručuje jeho formální a věcnou zákonnost. Není pravdou, že by byla právnímu zástupci žalobce dána reálná možnost zúčastnit se doplňujícího pohovoru žalobce dne 11.2.2021. Celý tento důkaz byl proveden nezákonně a na vytěžené informace včetně sdělení žalobce v průběhu tohoto pohovoru nelze odkazovat za účelem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Následně žalobce navrhl důkaz k podpoře svých tvrzení a to provedení účastnického výslechu dle § 52 s.ř.s. především za účelem vyjevení jeho obav z dvojího trestání. Závěrem žalobce uvedl, že pokud nebude vyhověno důkaznímu návrhu, souhlasí s rozhodnutím o žalobě bez nařízení jednání ve věci dle § 51 s.ř.s.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.5.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.1.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 6.5.2021 žalobci předáno dne 13.12.2021.
7. **Dne 3.3.2022 žalovaný k replice žalobce** ze dne 14.2.2022 uvedl, že plně odkazuje na své vyjádření ze dne 20.1.2022 a zopakoval argumenty, které již uvedl v tomto vyjádření.
8. **Žalobce ve své triplice ze dne 21.3.2022** k vyjádření žalovaného ze dne 3.3.2022 uvedl, že z opakovaného pohovoru nebylo možné vycházet pro ustálení skutkových (a následně

právních) závěrů, neboť tento úkon byl zatížen závažnou procesní vadou, kdy došlo k popření práva žalobce na právní pomoc a v širším pojetí práv spravedlivý proces. S hodnocením zjištěných skutkových okolností nesouhlasil a na závěr odkázal na repliku, a to včetně důkazního návrhu.

9. Dne 31.3.2022 se žalovaný vyjádřil k triplice žalobce ze dne 21.3.2022. Nejprve odkázal plně na svá předchozí vyjádření a zopakoval argumentaci v nich uvedenou. Závěrem uvedl, že dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl a sdělil soudu, že netrvá na nařízení ústního jednání.
10. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s., soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
12. Podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
14. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
15. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
16. Nejprve soud uvádí, že v posuzované věci je nesporné, že žalobce se na území ČR dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními

látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Ve smyslu současné terminologie českého trestního práva se jedná o zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Pojmy užívané v § 15 odst. 1 zákona o azylu a § 15a odst. 1 téhož zákona je třeba vykládat jako vyjádření míry společenské škodlivosti a charakteru trestného jednání žadatele o mezinárodní ochrany směřujícímu proti chráněným objektům (veřejným zájmům). V tomto smyslu je podle názoru zdejšího soudu naprosto zřejmé a nepochybné, že žalobce se dopustil v době svého pobytu na území ČR takového trestného jednání, které lze kvalifikovat jako „zvlášť závažný zločin“ i ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tím spíše pak jako „vážný zločin“.

17. K žalobním námitkám žalobce byla východiskem pro soud skutečnost, že „vážný zločin“ dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je neurčitý právní pojem. Žalovanému tudíž svědčí správní uvážení, zda určité jednání tomuto pojmu podřadí, avšak nesmí se jednat o projev libovůle. Přezkumná role soudu je proto v tomto případě omezena. Jako vodítko soudu posloužila argumentace obsažená v rozsudku NSS ze dne 1.2.2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28: *„[...] závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnici nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění). Nejvyšší správní soud považuje také za potřebné postavit na jisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic nebránící identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil.“*
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při posuzování existence „vážného zločinu“ na straně žalobce zohlednil nejen kategorizaci jím spáchaného trestného činu jako zvlášť závažného zločinu (viz § 14 odst. 3 trestního zákoníku výše), nýbrž i to, že šlo o úmyslný trestný čin spáchaný ve značném rozsahu a za účelem materiálního prospěchu, k tomu lze poukázat i na vysokou sazbu trestu odnětí svobody, tudíž lze zcela jistě tento skutek považovat za „vážný“ zločin. Dále žalovaný zhodnotil také to, že se žalobce podílel na vzniku a trvání nájemního vztahu k objektu haly, ve kterém byla zřízena nelegální pěstírna konopí i množství rostlin konopí, které se v hale pěstovalo. Poukázal i na rozsah jakým byl žalobce do trestné činnosti zapojen a uvedl, že se ze strany žalobce netýkalo o ojedinělou účast na trestné činnosti. Následně zhodnotil také skutečnosti, které svědčily ve prospěch žalobce a byly spojeny s kratším trestem odnětím svobody uloženým pod dolní hranicí zákonné trestní sazby, jak uvedeno na straně 14 a 15 napadeného rozhodnutí. Soud na podkladě těchto skutečností uzavřel, že posouzení okolností spáchaného trestného činu bylo

žalovaným dostatečně individualizováno a odůvodnění jeho rozhodnutí je logicky konzistentní. Nelze přehlížet ani skutečnost, že k aplikaci § 15a zákona o azylu postačuje důvodné podezření ze spáchání vážného zločinu, kdežto žalobce pro něj byl dokonce pravomocně odsouzen. Z výše citovaného rozsudku NSS č.j. 6 Azs 309/2016-28 taktéž vyplývá, že skutečnost „pouze“ jednoho odsouzení není relevantní (srov. „skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní“). S ohledem na tento fakt nebyl dán důvod k dalšímu posuzování důvodnosti udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. V podrobnostech soud plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeného shora, s nímž se plně ztotožnil.

19. Zdejší soud dále konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany, když řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, na území ČR pobývá již od roku 1997 a pobytové povolení pozbyl již dne 28.10.2017, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, jelikož pozbyl povolení k legálnímu pobytu na českém území kvůli spáchané trestné činnosti. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005 sp. zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“
20. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že žalovaný nemá povinnost informovat o tom, na základě jakých ustanovení mezinárodní ochranu neudělí. Žalovaný nad rámec své povinnosti při aplikaci vylučovací klauzule zhodnotil, zda při jejím neuplatnění naplnil žalobce nějakou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž dospěl k závěru, že ani v tom případě by nebylo možné mu mezinárodní ochranu udělit. Soud shledává nepravděpodobné, že by žalobce neočekával možnost uplatnění vylučovací klauzule, a to především v případě, kdy byl v průběhu správního řízení právně zastoupen advokátem znalým práva.
21. Dále žalobce namítal, že z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní ustanovené aplikované právní normy §15a zákona o azylu bylo důvodem vyloučení žalobcova nároku na udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalobce má pravdu v tom, že se jedná o pochybení na straně žalovaného, ale soud upozorňuje, že toto pochybení je bez vlivu na správnost rozhodnutí, a to především z důvodu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak potvrdil i žalobce ve své žalobě,

když výhradně argumentoval proti použití §15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jasně vyplývá, že žalovaný použil v tomto případě aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jak je uvedeno na straně 13 – 15. V postupu žalovaného v této věci soud neshledal pochybení, které by bylo způsobilé pro zrušení napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu je tato námitka nedůvodná.

22. Soud musí souhlasit s žalobcem také v tom, že oznámení o převzetí právního zastoupení žalobce s plnou mocí bylo doručeno žalovanému dne 3.2.2021, a to v 15:37:27 hodin, jak je zřejmé z doručky založené ve správním spise na straně 174. Z plné moci vyplývá, že právní zástupce převzal právní zastoupení již dne 22.1.2021, což ale nemohlo být žalovanému známo, když zástupce zaslal tuto informaci žalovanému až dne 3.2.2021, ale prodleva mezi doručením žalovanému a založením do správního spisu byla značná, kdy až dne 9.2.2021 byl založen dokument do spisu. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný ve svém odůvodnění nesprávně uvedl, že oznámení o převzetí právního zastoupení bylo doručeno až dne 9.2.2021. Soudu není známo, zda se jednalo pouze o písarskou chybu či nesprávnou úvahu, ale v tomto případě nedošlo k rozdílnému právnímu zhodnocení věci a toto pochybení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud musí ale také zdůraznit, že již dne 3.2.2021 bylo prostřednictvím České pošty doručeno žalobci předvolání ze dne 20.1.2021 k doplňujícímu pohovoru, z čehož je tedy zřejmé, že předvolání bylo vypraveno v době, kdy žalovaný nemohl mít informaci o převzetí právního zastoupení z důvodu prodlevy poskytnutí této informace zástupcem žalobce žalovanému. Žalovaný nemohl bez jakýchkoliv indicií předjímat, takovéto zastoupení. Nebylo ani povinností žalovaného dále informovat právního zástupce o doplňujícím pohovoru, když je povinností žalobce informovat svého zástupce o skutečnostech nastalých v průběhu správního řízení. Přesto žalovaný zaslal vyrozumění o konání tohoto doplňujícího pohovoru zástupci žalobce dne 9.2.2021 ve 12:06:57 hod. (úterý) prostřednictvím datové schránky, které mu bylo doručeno dne 12.2.2021 ve 23:23:25 hod. (pátek), kdy se přihlásila oprávněná osoba. Žalobce namítal, že doplňující pohovor, který se konal dne 11.2.2021 byl proveden vadně, když mu bylo odejmuto právo na právní pomoc ze strany jeho právního zástupce. Soud má za to, že nelze ukládat za vinnu žalovanému, že na základě špatné komunikace mezi žalobcem a jeho zástupcem a opožděném informování žalovaného, se zástupce žalobce nedostavil k doplňujícímu pohovoru. Nelze také opomenout, že na začátku doplňujícího pohovoru byl žalobce dotázán, zda souhlasí s tím, aby pohovor proběhl bez účasti jeho zástupce, s čím žalobce souhlasil, a také stvrdil svým podpisem na protokolu o doplňujícím pohovoru. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že námitky týkající se provedení doplňujícího pohovoru a okolností s ním souvisejícími jsou nedůvodné.
23. K námitce žalobce týkající se částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k níž uvedl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi důkazními návrhy a návrhy na zabezpečení dalších podkladů, soud uvádí, že dle § 52 správního řádu platí, že: *„Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“* Správní orgán má naopak povinnost ve smyslu druhé věty citovaného rozhodnout, které důkazy ve věci provede a které nikoli, a ovšem toto své rozhodnutí také náležitě odůvodnit. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se jedná o základní náležitost odůvodnění správního rozhodnutí. Pokud by žalovaný neodůvodnil své rozhodnutí neprovést důkazy navržené žalobcem, zatížil by své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V tomto případě, se ale žalovaný jasně vypořádal s tímto požadavkem, a to např. na str. 10 svého rozhodnutí, kde uvedl také to, že zrealizoval překlad předložených novinových článků, aby mohl posoudit,

zda jsou v případě žalobceva případu relevantní. Z toho důvodu považuje soud námitku žalobce za nedůvodnou.

24. Soud se také zabýval námitkou žalobce týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci, přičemž zjistil následující. Žalovaný si pro vydání rozhodnutí zajistil dostatek podkladů, mezi nimiž byly zejména výpovědi žalobce, informace z Cizineckého informačního systému (CIS), opis RT ze dne 18.1.2021, rozsudek KS v Plzni č.j. 34T 1/2014-13485 ze dne 25.1.2016, usnesení VS v Praze č.j. 12To 96/2016-14024 ze dne 20.12.2016, dále zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2019 ze dne 26.3.2020, informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 1.9.2020, informace MZV ČR, č.j. 117985-6/2020-LPTP ze dne 21.8.2020, k č.j. MV-104439-1/OAM-2020, možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem“, tresty za výrobu a distribuci drog a informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DAFT) - Vietnam ze dne 13.12.2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu, tj. předloženého správního spisu. Není tedy pochyb, že se žalovaný dostatečně zabýval shromážděním relevantních informací pro posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, mimo jiné i dle § 14 zákona o azylu. Žalobcem namítané nedostatečné ověření některých informací se jeví jednak s ohledem na důvod podané žádosti, tak i na důvod neudělení humanitárního azylu, jako nadbytečné, jelikož takové informace by neměly na rozhodnutí žádný vliv, neboť pouze rozšiřují informace o skutečnostech, které, jak žalovaný uvedl, nejsou důvodné ani jinak relevantní pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný neudělil žalobci humanitární azyl proto, že jím tvrzený důvod nelze podřadit pod toto ustanovení, nikoliv proto, že by nebyl shledán zásah či že informace byly nedostatečné.
25. Tzv. humanitární azyl je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení (rozsudek NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 -72). V tomto smyslu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, z něhož plyne že *„V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“* Zdejší soud je tak oprávněn přezkoumat pouze to, zda žalovaný při posuzování možnosti udělit humanitární azyl postupoval v souladu se zákonem.
26. V souvislosti s výše uvedeným soud uvádí, že žalobce nijak neskrýval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal s cílem legalizovat si pobyt na území ČR, neboť předcházející pobytové oprávnění mu bylo zrušeno v roce 2017 na základě odsouzení za předmětnou trestnou činnost. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003-46: *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. K legalizaci pobytu za účelem spolužití s osobou blízkou*

slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu“ nebo rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ Z citované judikatury je tak zřejmý záměr zákonodárce poskytnout azyl jen těm žadatelům, pro něž je zákon koncipován, nikoliv osobám, které ho volí jako poslední možnost před povinností opustit území pro ztrátu pobytového oprávnění (srovnej rozsudek NSS ze dne 2.9.2015, č.j. 1 Azs 178/2015). V neposlední řadě zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, který konstatoval, že „humanitární azyl je především určen osobám „těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory“. Tudíž se nejedná v případě žalobce o důvod zvláštního zřetele hodný, jak jej pro svou aplikaci § 14 zákona o azylu vyžaduje. Rovněž z výše uvedeného demonstrativního výčtu osob, pro které je azyl dle § 14 zákona o azylu koncipován lze vyčíst, že se jedná o výrazněji silnější zásahy do sféry žadatele (především k nim dochází na území domovského státu, nikoliv na území, kde je o azyl žádáno). Dále je nutno připomenout, že žalobce pozbyl pobytové oprávnění z důvodu své trestné činnosti (prodej drog), za kterou musí přijmout odpovědnost v podobě ztráty oprávnění pobývat na území ČR. Nicméně v tomto ohledu nebrání žalobci nic v tom, aby si znovu požádal o získání pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců a opět se navrátil na území ČR realizovat svůj život s rodinnou. Nutno podotknout, že žalobce má na území ČR dvě dcery a přítelkyni, která podniká, tudíž není na žalobci zcela finančně závislá. V neposlední řadě nic nebrání přítelkyni žalobce a jeho dcerám vycestovat společně se žalobcem a realizovat jejich společný život v jiné zemi. Samotný fakt, že na území ČR žijí jeho přítelkyně a nezletilé dcery, nelze v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozsudku č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či v usnesení č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobní námitky žalobce důvodné, neboť jím uváděné důvody není možné podřadit pod § 14 zákona o azylu. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když žalobci humanitární azyl neudělil.

27. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že žalobcova situace byla jistě i předmětem řízení o zrušení jeho pobytového oprávnění, kdy s ohledem na výsledek nebyla zřejmě shledána za natolik palčivou, aby přesvědčila správní orgán o důvodu ponechání pobytového oprávnění. Rovněž je možné, že žalobcova situace bude opětovně řešena v řízení o uložení správního vyhoštění, avšak tuto skutečnost nelze předjímat. Uvedené však nemění nic na tom, že nelze zaměňovat řízení dle zákona o azylu s řízením dle zákona o pobytu cizinců, které je primárně určeno pro získání pobytového oprávnění cizinců a tím zlegalizování pobytu na území ČR, přičemž azylové řízení slouží výhradně osobám, které splňují podmínky v zákoně uvedené. Nelze proto tohoto výjimečného institutu zneužívat za účelem obcházení zákona o pobytu cizinců, když je v jeho rámci cizinec neúspěšný či jej volit jako poslední možnost k setrvání cizince na území ČR.
28. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s

požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.

29. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 28. dubna 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně